



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1072/2016
22.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Снежана Станић и Ирена Станојевић, адвокати у ..., против туженог „ББ“ ..., кога заступа Душан Живковић, адвокат у ..., ради поништаја отказа уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу број Гж1 197/16 од 04.02.2016. године, у седници већа одржаној 22.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу број Гж1 197/16 од 04.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу број Гж1 197/16 од 04.02.2016. године је одбијена као неоснована жалба туженог и потврђена је пресуда Основног суда у Нишу број П1 389/14 од 13.05.2015. године којом је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је поништено решење помоћника генералног директора за саобраћај туженог „ББ“ ... од 03.03.2011. године, којим је тужиоцу престао радни однос отказом уговора о раду број .../... од 05.09.2007. године са Анексом уговора број 2 од 17.09.2008. године, као незаконито. Обавезан је тужени да тужиоца врати на рад и призна му сва права из рада и по основу рада почев од дана престанка радног односа, па до дана враћања на рад, а све у року од осам дана. Обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 332.250,00 динара, у року од осам дана.

Против правноснажне пресуде апелационог суда тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/2011 и 55/2014), па је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази

по службеној дужности. Тужилац указује да је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, коју Врховни касациони суд не разматра, јер се ревизија не може изјавити због ове битне повреде (члан 407. став 1. ЗПП).

Према утврђеним чињеницама, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту ..., Погона за путнички саобраћај, на основу уговора о раду од 15.09.2007. године и Анекса број 2. уговора о раду од 17.09.2008. године. Тужени је донео решење .../... од 03.03.2011. године којим је тужиоцу отказао уговор о раду због непоштовања радне дисциплине на основу члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду и члана 7. став 1. Колективног уговора о утврђивању права, обавеза и одговорности запослених код туженог, те члана 2. тачка 10. Измена и допуна Колективног уговора и члана 17. тачка 5. Пословног кодекса, те члана 19. тачка 4. Уговора о раду. Тужиоцу је стављено на терет да је у ноћи између 06. и 07.02.2011. године док је радио у трећој смени као ... међуградског саобраћаја дозволио да треће лице борави у пословној просторији и користи интернет у приватне сврхе на рачунару, као и да је на рачунару повремено користио интернет у приватне сврхе у временском интервалу од 00,00 до 06,00 часова, иако је приступ интернету забрањен у приватне сврхе. Тужени је тужиоцу дао писано упозорење, а и прибављено је мишљење надлежног синдиката.

На основу овако утврђених чињеница нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиоца, јер су утврдили да нема места примени члана 179. тачка 3. Закона о раду јер тужилац није учинио повреде које су му стављене на терет.

Чланом 179. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 61/05 и 54/09) је прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца поред осталог иако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Нижестепени судови су правилно закључили да је решење о отказу незаконито јер су утврдили да тужилац није омогућио трећем лицу да борави у пословним просторијама, јер је то треће лице уствари био радник обезбеђења туженог који је имао овлашћења да посећује радне просторије у оквиру седишта туженог ради вршења одређене контроле. Тужилац њему није био надређен и није могао да га спречи да користи или да приступи рачунару. Такође је утврђено да тужени није на несумњив начин утврдио да је баш тужилац у означено време неовлашћено користио интернет у приватне сврхе и то зато што се у просторији у којој се налази рачунар „Експрес 2“ којим иначе тужилац није задужен, поред тужиоца налазио још један радник туженог. Зато је постојала обавеза туженог да у поступку који је претходио отказивању уговора о раду поуздано утврди које је од ова два лица користило рачунар на наведени начин, а тужени то није учинио. Наиме, тужени је био дужан да утврди индивидуалну одговорност тужиоца да би са успехом могао да процени да ли је његово понашање такво да не може да настави даљи рад код послодавца. У описаној ситуацији тужени је то пропустио и зато су правилно нижестепени судови оценили да је тужбени захтев тужиоца основан.

Последица усвајања тужбеног захтева за поништај решења о отказу уговора о раду је реинтеграција радника на рад, па је на основу члана 191. Закона о раду тужени

- 3 -

обавезан да тужиоца врати на рад и призна му сва права из рада почев од дана отказа, па до враћања на рад.

Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић